

Publicerad 2008-11-19 14:15 av zinna

Kampen min dotter, kampen den kämpar vi sammen.....

Kampen hon kämpar

Himlen var en svart fäll av sammet över en glittrervit kall värld.
Som en näve bergskristaller låg stjärnorna utströdda över himlen,
lyste klart utan att skymmas av störande återsken från någon stad.
Skuggorna dansar mjukt i ljuset från månen.
Skinande, glittrande höst dugg,
droppar ljudlöst ned från löven.

- Jag är månen och nattens dråppar är mina tårar,
skuggorna är min saknad och havet min längtan
Kylan är min ensamhet som jag skänker deg...

Hon sitter där så ensam och skör
ser ut över havet i månens sken
smärtan och nattens ensamhet lägger sig som en kall hand över hennes bröst
och gör det svårt att andas

Bunden fast inuti ett skal,
mörka väggar,
slutna,
utan ljus i en tyst värld
Det äter henne sakta inifrån och ut.
Orken sugts sakta ur henne andetag för andetag.

Benen orkar inte bära,
tungt steg tar henne sakta längs stigen,
ensam i skogen,
fri som en fjäril som slår ut sina vingar för att lyfta,
det er så livet skulle kännas...

Men nu är hon snarare en fjäril som ennu slumrar i sin puppa
väntar på att få kläckas å ta sitt första friska, fria andetag.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren zinna med Poeter.se id #26007 innehar upphovsrätten